

det beløb, der er betalt af de berørte grundejere for undersøgelserne.

Denne retstilstand foreslås videreført ved lovforslagets § 7.

Opmærksomheden henledes på, at loven med forslaget til § 1, stk. 4, også finder anvendelse på betalings spørgsmål ved fælles nedslivningsanlæg. Reglen svarer til § 11, stk. 6, i den nugældende miljøbeskyttelseslov.

Såfremt et område, hvor der er etableret sivebrønde eller samletanke, senere bliver kloakeret i overensstemmelse med en spildevandsplan, er grundejerne forpligtet til for egen regning at tilslutte sig kloakanlægget, når der er ført stikledninger frem til grundgrænsen, jf. § 14 i Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 248 af 15. maj 1986 om tilførsel af spildevand til vandløb, søer eller havet m.v.

Til § 8

Efter miljøbeskyttelseslovens § 27, stk. 8, kan kommunalbestyrelsens afgørelser vedrørende afholdelsen og fordelingen af udgifter til spildevandsanlæg påklages, for så vidt angår retlige spørgsmål.

Miljøstyrelsen er klagemyndighed, og for klagesagsbehandlingen gælder de almindelige regler i miljøbeskyttelseslovens kapitel 11.

Både kommunalbestyrelsens generelle og konkrete afgørelser kan påklages. Således kan både selve betalingsvedtægten og dennes anvendelse i det enkelte tilfælde påklages til Miljøstyrelsen.

Klagetemaet er begrænset til retlige spørgsmål. Et sådant klagesystem kendes fra den øvrige lovgivning. Hvad der nærmere ligger i kriteriet retlige spørgsmål, er imidlertid ikke veldefineret. Miljøstyrelsen har derfor i sin praksis som klagemyndighed fortolket klageadgangen ret liberalt og taget sager vedrørende fortolkningsproblemer over en bred front op, medens man har været mere tilbageholdende med at efterprøve betalingsvedtægternes udmøntning i kroner og øre.

Miljøstyrelsens afgørelser som klagemyndighed er endelige, men kan naturligvis indbringes for domstolene.

Det af ministeriet nedsatte udvalg skulle ifølge kommissoriet belyse, om det eksisterende klagesystem er hensigtsmæssigt, herunder mulighederne for at Miljøstyrelsen udgår som klageinstans.

Et meget stort antal sager vedrørende klager over kommunalbestyrelsernes afgørelser med hensyn til afholdelse og fordeling af udgifter til spildevandsanlæg er blevet indbragt for Miljøstyrelsen som klageinstans.

Miljøstyrelsen har konstateret, at den koncentration af klagesager omkring klagetemaet: retlige spørgsmål, som blev tilset med den i 1978 gennemførte ændring af miljøbeskyttelsesloven, har vist sig vanskelig at opnå i praksis.

Årsagen til det store antal klagesager kan efter udvalgets opfattelse i overvejende grad søges i det forhold, at de gældende regler åbner mulighed for vedtagelsen af forskelligartede betalingsregler, der er komplicerede, vanskelige at forstå eller ikke egnede til at bibringe de berørte betalere et indtryk af lighed.

Gennemførelsen af den betalingsmodel, som lovforslaget lægger op til, vil imidlertid bevirke, at en klageadgang ikke bliver aktuel i samme omfang som hidtil.

Selv om udvalget er bekendt med, at generelle retssikkerhedsbetragtninger kan påberåbes som argument for en klageadgang, har udvalget ikke – i hvert fald ikke af miljømæssige hensyn – fundet grundlag for at anbefale en opretholdelse af den tidligere eksisterende klageadgang.

I overensstemmelse hermed stilles der forslag om, at kommunalbestyrelsernes afgørelser ikke skal kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Afgørelserne kan naturligvis fremdeles indbringes for de almindelige domstole, ligesom de i visse tilfælde vil kunne påklages til tilsynsmyndighederne efter loven om kommunernes styrelse.

Til § 9

Miljøbeskyttelseslovens § 27 fastsætter ikke nærmere kriterier for, hvorledes udgifterne til fælles spildevandsanlæg skal fordeles. Kommunalbestyrelserne er derfor inden for rammene af § 27 i princippet frit stillet ved fastsættelse af betalingsordninger for fælles spildevandsanlæg (betalingsvedtægter).

Miljøministeren havde tidligere i miljøbeskyttelseslovens § 28 hjemmel til at fastsætte bindende regler for udgiftsfordelingen. Denne bemyndigelse blev imidlertid ophævet i forbindelse med et almindeligt ønske om at begrænse antallet af uudnyttede bemyndigelser i loven. I bemærkningerne til lovforslaget vedrørende den oprindelige affattelse af § 28 og i Miljøministeriets cirkulæreskrivelse af 29. marts 1974 om afholdelse og fordeling af udgifter til etablering, drift og vedligeholdelse af spildevandsanlæg efter miljøbeskyttelseslovens § 27 er der imidlertid peget på enkelte almindeligt